

Kanat Sesleri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Şubat 2019

Mamafih, demenin özüyle sancağımı salıyorum ruhumun okyanusuna: debdebeli bir şiiri mizansen bellediğim günde devrilen bardakların yasını tutuyorum bir de henüz içemediğim şiirlerin.

Ruhumun deryalarında girift bir sersemlik kayıtlı ve aklın zembereğinde hulasa yorgunluk sanırım tüy dikti hasret aslında kime kimin nesi olduğumu soranlara da değil cevabım sadece aklımın almadığı bir cehaletle aşka kıyanlara cevabım haddim olmayarak belki de.

Mecazi bir firar benimki hele ki boyuma gelen başaklarla ettiğim hasbihalde Tanrıyı sorgulayanlar da kaçmazken gözümünden.

Coşkumun şifresinde saklı yazdıklarım ve günün muhasebesi filan da değil sadece cehennemden firar eden kâbuslara sunduğum iyi niyet elçiliğim.

Ayazın soğuşunda muteber bir üşümüşlülle içimin fırınına sonuna kadar açıyorum ki açmazında iken olup bitenin, bir düş'ü kundaklamak nasıl ki vazifesi kiminin ben düş pazarında sattığım hayallerimin kundağını yapıp sallıyorum bacaklarımda.

Yenilgi babında da görmüyorum kayıpların bir kazanıma denk düştüğünü irdelerken günbegün, semiz bir serkeşlik ile izaha kalkıyorum.

Sarı mı zambak ve pembe en çok kime yakışır, diyenlerin yalancısıyım; alındığım her kırıklıkta sorumlu tutulduğum her dönemeçte ve aldığım cevaplarla da eşleşmezken sorularım...

Kanıt peşine düştüğüm geceden fazlasıyla alacaklıyım ve soytarı vagonlarında Doğu Ekspresinin, sadece biletsiz yolculuğumla bir tek benim Tanrıya hesap veren.

Kırık kiremit renginde saçımın kırıkları ve daha yeni aldırırım kırıkları bıraktım da kuaförde yeniden örsünler diye artık geride kalan ne ise. Sitemsiz yolculuğumda, devasa balıklarla iyi geçinmeye çalışıyorum ne de olsa sazan başlığını bana ithaf edenlere sunabileceğim suyun içinde ağızdan çıkan hava kabarcıkları ve boşluğu dolduran bu baloncuklarda illa ki monolog düzeyinden dilimden dökülenler ya da atıfta buldukları ne ise; bir ikram babında alıyorum sözcükleri ve birbirine dikip kuyruklu elbiseler yapıyorum gecenin kursağında kalan karanlığı da alaşağı ettiğim.

Bir şehir gezgini ya da bir ev kuşu.

Bir yalan ve dođruları kanatan.

Yalan yanlış bir tanımlama en çok da arkanızdaki kalabalığa inandırıcı olmak adına ve evrenin bitmeyen dansında dinlediğim dört mevsim'le kendimden geçtiğim.

Saçlarını unutan bir hasta yine hastane koridorlarında izlediği kandamları ile kendini morga kilitleyen ve küt kesimli bir coşku ile kıvrıcık bulutların şaşkınlığına duyduğu yeni bir şaşkınlık ne de olsa coşkunun diğer adı mutluluğa sevk eden o umut yelpazesi.

Kanatları olmayan bir kuş gibi havalanmaktan aciz kalmak çok da dert değil ne de olsa hayallere bandığım gerçeklerim var benim bir de gerçekleri çarpıtan yalanları var Pinokyo'nun.

Yüzüme çarpan sessizliğin rüzgârı daha da coşturuyor içimi biteviye sürüklendiğimden de değil bilakis sürdürmeyi sevdiğim her yeni düş'üm yine düşkünü olduğum.

Zaferimi kutlamak adına gidiyorum peşinden bilinmez ve işte ansızın bastıran bu sağanak sayesinde biriktirdiğim kâğıt kayıklarına binip yelken açıyorum ve görünmezliğimle ve de olmayan ağırlığıma kanat takan meleklerin de vasıtasıyla kutluyorum özgürlüğümü artık hangi düş sağanağına ne zaman rast geleceksam. Su alsa da kayığım hayatı ve ilişkileri asla sulandırmadan susuyorum her söylemde bir sus payı saklı iken bir de çözemediğim yarınlarda dün menşeli umutlarım hala pes etmemişken sürünmeyi ve sürdürmeyi doğamdaki pervasızlığı bilfiil sevdiğim kadar da sevmeyi bahşeden Yaratana duyduğum minnet ve şükür sayesinde.

Mensur bir şiir düşüyor göğün sahibinden dilediğim aşk'ı bana çoktan sunmuşken evren derken hâsıl olan sessizlikte sen düşüyorsun aklıma.

Bukle bukle saçlarımda açan papatyalardan yana sitemim ne de olsa düş kurma özgürlüğüme set çekiyor her biri bir de biz olmayı bir türlü söyleyemediğim cümlelerimde bir ışık salınıyor belli ki yazdığım her şiir aslında gecenin ışıldağı.

Uzakların fısıldadığını duyar gibi oluyorum ve ilk kez sessizliğin büyüünün bozulmasını diliyorum.

Zaman ya da mekân fark etmiyor sevmek için en çok sevmeyi temenni etmeyi aykırı bir düş olarak kundaklarken yalnızlık, sitemin bağrında dolanıyorum bu kez; en çok da kendime hatta sadece kendime.

Çalçene olmayı ben dilemediğim gibi bazen somurtuk bir mizaçla sonlanmasını dilediğim hayatım düşüyor bu kez kirpiklerimden ve umudumu umudunla bağdaştırdığım her cümle geliyor aklıma belki de fitratın sunumunda budur gerçeklerin düşlerle karıştığı aslında görünmez indinde budur işte kazan kaldıran ne de olsa metazori sevmez insan.

İklim değişikliğinde ben birdirbir oynuyorum şaşalı bir yürek sesini de asla duymazdan gelemediğim belki de seni asla duymazdan gelmediğimdendir bu şen sesim: bazense hüzünlü yüreğim gamlı baykuşun adresini de bilmezken kırlangıçların yuvasını düşünüyorum ansızın ve bilumum canlının bu soğuk havada nasıl üşüdüğünü ve üşümediğim için utanıyorum ve yüreğimi üşütmediğin için de mutlanıyorum.

Göğün alfabesinde kanat sesleri ve terk edilmiş metruk evler üstelik bir çocuğun sesinden üreyen o neşe ve terk edilmişlikle üzüntüye şerh düşen bir güfte...

Tüm surelerde illa ki anıyorum seni ve illa ki arıyorum seni her gördüğüm surette.

Patavatsız yorgunluğumu yok sayıp çıplak ayakla basıyorum toprağa hani olur da içimdeki enerjiyi çeker belki de kökü olmayan şiirler kurulur yeniden şehrin boşluğuna oysaki her yer tıklım tıklım ve şehir bayağı hüzünlü ve özlem yüklü.

Asılı kaldığım dimağında saltanat sürüyor sayısız fırtına: tam biri bitiyor derken başlıyor ansızın o deli rüzgâr ve ben hala dîmdik ayaktayım: ne sallanıyorum ne de salıyorum içimdeki kuşları. Mahşerin kırmızısına dönüyor yanaklarım; çehremdeki hüzün bulutları dağılıyor ve ağlıyor mevsim sanırım coşkumu özümseyen o sıra dışı yüklemle öznenle çekişiyor ve çekiştirildiğim her yerimde yeniden baş veriyor umutlarım.

Yalansız, riyasız geçen ömrün dalgalarında hep nifak sokanlar var hayatla arama yine de aldırmiyorum ve önümdeki dik yokuşu soluksuz tırmanıyorum ve tırmanıyorum derken ulaşılmazlığın gölgesinde bir beyit olup düşünüyorum satırlara. Aklıma gelen dünün getirisi hüzün iken yarına çeviriyorum bakışlarımı ve yarım kalan hikâyelerimi tek tek tamamlıyorum bir de öksüzlüğümü görmezden gelip sözcüksüz cümlelerle fısıldıyorum kulaklarına aslında duymadığın kadar görmediğin olsa da gerçeğim biliyorum ki ulaşacak her bir cümlem sana.

Bağımlısı olduğum hayatın çehresinde solan bir gülüş olmayı da sonlandırıp hakkını veriyorum ismimin ve göğün katmanlarında sırlar serili iken serler sunuyorum evrene aslımın özüm olduğu; özümün de sözüm olduğu.